

Sprawa C-112/21

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

25 lutego 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Hoge Raad der Nederlanden (Nederland)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

19 lutego 2021 r.

Strona wnosząca skargę kasacyjną:

X BV

Druga strona postępowania:

Classic Coach Company vof

Y

Z

HOGUE RAAD DER NEDERLANDEN (sąd najwyższy Niderlandów)

CIVIELE KAMER (izba cywilna)

[...]

Data 19 lutego 2021 r.

WYROK

W sprawie

X [strony powodowej] B.V.,

z siedzibą w [siedziba],

STRONY WNOSZĄCEJ skargę kasacyjną [...], zwanej dalej: [skarżącą],

[...]

przeciwko

1. V.O.F. CLASSIC COACH COMPANY z siedzibą w Almere,

2. Y [drugiemu pozwanemu],

zamieszkałemu w [miejsce zamieszkania],

3. Z [trzeciemu pozwanemu],

zamieszkałemu w [miejsce zamieszkania],

DRUGIEJ STRONIE postępowania kasacyjnego [...], zwanym dalej łącznie: CCC i in.,

[...]

1. Przebieg postępowania

[...] [wzmianki dotyczące postępowania]

2. Elementy stanowiące punkt wyjścia dla oceny i stan faktyczny

2.1

Postępowanie kasacyjne opiera się o następujące ustalenia faktyczne.

(i) W latach 1968–1977 bracia [drugi zainteresowany] (zwany dalej: [drugim zainteresowanym]) i [trzeci zainteresowany] (zwany dalej: [trzecim zainteresowanym]) byli współnikami mającej siedzibę w Amersfoort spółki [Or. 2] jawnej, w ramach której prowadzili przedsiębiorstwo działające w sektorze przewozów autokarowych pod firmą „Reis- en Touringcarbedrijf Amersfoort's Bloei” (zwane dalej: Amersfoort's Bloei 1968).

(ii) W latach od 1969 r. lub 1970 r. do 1977 r. Amersfoort's Bloei 1968 świadczyła usługi przewozu osób w autokarach, na których widniał napis „[B]”. [Pierwszy zainteresowany], ojciec [drugiego zainteresowanego] i [trzeciego zainteresowanego] świadczył od 1935 r. do swojej śmierci w 1971 r. nieregularnie usługi autobusowego transportu pasażerów.

(iii) W 1975 r. [drugi zainteresowany] utworzył [skarżącą] spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. [Skarżąca] ma siedzibę w [siedziba] i prowadzi przedsiębiorstwo działające w sektorze przewozów autokarowych. Od 1975 r. lub 1978 r. [Skarżąca] używa nazw handlowych „[A]” i/lub „[firma skarżącej]”.

(iv) W 1977 r. [drugi zainteresowany] wystąpił ze spółki Amersfoort's Bloei 1968, a [trzeci zainteresowany] kontynuował, wraz ze swoją małżonką jako współnikiem, prowadzenie działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą „Reis- en Touringcarbedrijf Amersfoort's Bloei B.V.” z siedzibą w Amersfoort (zwaną dalej: Amersfoort's Bloei B.V. 1977).

(v) Ze względów podatkowych w 1991 r. [trzeci zainteresowany] utworzył wraz ze swoją małżonką spółkę jawną „V.O.F. Amersfoort's Bloei” z siedzibą w Amersfoort (zwaną dalej: Amersfoort's Bloei 1991). Amersfoort's Bloei B.V. 1977 i Amersfoort's Bloei 1991 istniały równocześnie.

(vi) W okresie od 1977 r. do 1997 r. Amersfoort's Bloei B.V. 1977 i Amersfoort's Bloei 1991 wprowadziły na autokarach oznaczenia, których część stanowiło nazwisko „[trzeciego zainteresowanego]”.

(vii) Od śmierci [trzeciego zainteresowanego] w 1995 r. przedsiębiorstwo Amersfoort's Bloei 1991 prowadzi w dalszym ciągu dwóch synów [trzeciego zainteresowanego] pod firmą „V.O.F. Classic Coach Company” (zwane dalej: CCC). CCC miało początkowo siedzibę w Amersfoort, od 1996 r. w Diemen, a od 2006 r. również w Almere.

(viii) W każdym razie od 2001 r. CCC używała dla przewozu osób oznaczenie „[C]”. Od kilku lat na tyle autokarów CCC widnieje oznaczenie „[D] [nazwisko trzeciego zainteresowanego]”.

(ix) [Skarżąca] jest właścicielem zarejestrowanego w dniu 15 stycznia 2008 r. w Beneluksie pod numerem [006] słownego znaku towarowego [firma skarżące], dla między innymi usług z klasy 39, w tym usług przewozu autokarowego.

2.2

W niniejszym postępowaniu [skarżąca] domaga się między innymi nakazania CCC i in. zaprzestania naruszeń jej zarejestrowanego w Beneluksie słownego znaku towarowego [firma skarżące] oraz nazw handlowych [A] i [firma skarżące] oraz powstrzymywania się od takich naruszeń w przyszłości.

[Skarżąca] oparła swoje żądania na twierdzeniu, że używając oznaczenia „[nazwisko trzeciego zainteresowanego]”, CCC i in. narusza jej prawa do znaku towarowego w rozumieniu art. 2.20 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. b) oraz d) (obecnie: art. 2.20 ust. 2 zdanie wprowadzające i lit. b) oraz d) konwencji państw Beneluksu w sprawie własności intelektualnej (zwanej dalej: BVIE) i jej prawa do nazwy handlowej w rozumieniu art. 5 Handelsaatschapswet (ustawy o nazwie handlowej, zwanej dalej: Hnw).

2.3

CCC i in. bronią się przed zarzutami naruszenia znaku towarowego, powołując się w szczególności na (dawny) art. 2.23 ust. 2 BVIE. (Dawny) art. 2.23 ust. 2 BVIE

stanowi, że właściciel znaku towarowego nie może sprzeciwić się używaniu w obrocie handlowym podobnego oznaczenia, które wywodzi swoją [Or. 3] ochronę z wcześniejszego prawa o zasięgu jedynie lokalnym, jeżeli i o ile prawo to jest uznawane przez przepisy ustawowe jednego z państw Beneluksu.

Przed zarzutem naruszenia prawa do nazwy handlowej CCC i in. bronili się w szczególności podnosząc zarzut wygaśnięcia prawa.

2.4

Rechtbank (sąd rejonowy) uwzględnił żądania [skarżące].

2.5

Hof (sąd okręgowy) uchylił wyrok rechtbank i oddalił żądania [skarżące]¹.

Hof orzekł przy tym, w zakresie, w jakim ma to znaczenie dla skargi kasacyjnej, co następuje.

W przedmiocie zarzucanego naruszenia prawa do znaku towarowego

[Skarżąca] uznaje przedmiotowe użycie oznaczenia [nazwisko trzeciego zainteresowanego] na autokarach CCC za używanie znaku towarowego i nazwy handlowej (lub ich części). CCC i in. podnoszą, że używanie to należy zakwalifikować wyłącznie jako używanie oznaczenia. Jako, że strony są w tym zakresie zgodne, hof będzie w każdym razie rozpatrywał przedmiotowe użycie oznaczenia [nazwiska trzeciego zainteresowanego] jako użycie nazwy handlowej (lub jej części). To, czy jednocześnie jest mowa o użyciu znaku towarowego pozostaje z uwagi na poniższe bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Jeżeli CCC i in. używali – przynajmniej jako nazwy handlowej (lub jej istotnej części) - w identyczny lub podobny sposób nazwiska [trzeciego zainteresowanego] już w momencie dokonania zgłoszenia znaku towarowego w dniu 15 stycznia 2008 r., [skarżąca] nie może na podstawie art. 2.23 ust. 2 BVIE sprzeciwić się takiemu używaniu „wcześniejszego prawa”. [...]

Hof przyjmuje za punkt wyjścia, że począwszy od 2006 r. CCC świadczyła usługi przewozu osób, początkowo za pomocą jednego, a następnie dwóch nowoczesnych autokarów, na tyle których widniało nazwisko [trzeciego zainteresowanego], a pod nim/obok niego www.[D].nl. Ten sposób używania nazwiska [trzeciego zainteresowanego] należy zakwalifikować jako używanie nazwy handlowej. Oznacza to, że obrona CCC i in. w oparciu o art. 2.23 ust. 2 BVIE jest skuteczna i że należy oddalić żądanie nakazania zaprzestania naruszeń znaku towarowego. [...]

W przedmiocie zarzucanego naruszenia prawa do nazwy handlowej

¹ Wyrok Gerechtshof Den Haag, z dnia 12 lutego 2019 r., ECLI:NL:GHDHA:2019:1530.

Biorąc pod uwagę, że CCC i in. twierdzą, iż [skarżąca] zaczęła używać swojej nazwy handlowej w 1978 r., a używanie nazwy handlowej przez CCC nie miało miejsca przed 1991 r., Hof jest zdania, że skarżąca posiada prawa do nazwy handlowej wcześniejsze od praw CCC. Wykorzystując przedmiotową nazwę handlową CCC ([D] [nazwisko trzeciego zainteresowanego]), może wprowadzić odbiorców w błąd co do nazw handlowych [skarżącej] ([A] i [firma skarżącej]). W istocie we wszystkich tych nazwach handlowych nazwa [skarżącej] jest elementem odróżniającym, podczas gdy strony wykonują tę samą działalność, częściowo na tym samym obszarze, w ramach położonych obok siebie przedsiębiorstw. [...]

Hof jest zdania, że CCC i in. mogli zasadnie oczekiwać, iż [skarżąca] nie sprzeciwi się używaniu przez CCC na jej autokarach nazwy handlowej [D] [nazwisko trzeciego zainteresowanego]. Hof bierze przy tym pod uwagę fakt, że [skarżąca] akceptowała w latach 1977–1997, że spółki Amersfor's Bloei i CCC używały autokarów oznaczonych nazwami handlowymi, w ramach których nazwa [skarżącej] była elementem odróżniającym, a przynajmniej istotnym elementem w kontekście całej nazwy, że CCC mogła zasadnie założyć, że [skarżąca] akceptowała od 2007 r., iż CCC zaczęła (ponownie) świadczyć przewóz osób [Or. 4] w autokarach oznaczonych nazwą handlową [nazwisko trzeciego zainteresowanego] www.[D].nl / [D] [nazwisko trzeciego zainteresowanego], że spółki Amersfoort's Bloei i [skarżąca] współpracowały ze sobą przez ponad dwadzieścia lat oraz że nazwa [skarżącej] jako (część) nazwy handlowej pochodzi od przedsiębiorstwa dziadka zainteresowanych. W tych okolicznościach, biorąc pod uwagę względy rozsądku i słuszności, nie można przyjąć, że [skarżąca] mogłaby, powołując się na pierwszeństwo jej praw do nazwy handlowej, sprzeciwić się temu używaniu pod koniec 2015 r. Fakt, że CCC i in. mogli zasadnie oczekiwać, iż [skarżąca] nie sprzeciwi się używaniu na ich autokarach nazwy [nazwisko trzeciego zainteresowanego], potwierdza także ta okoliczność, że [skarżąca] akceptowała przez długi czas posługiwanie się oznaczeniem [C] na zabytkowych autobusach używanych do przewozu osób przez CCC. CCC i in. podnoszą, że miało to miejsce od 1991 r. [Skarżąca] przyznała, a przynajmniej nie kwestionowała, że CCC posiadała w 1997 r. dwa zabytkowe autobusy, a w 2006 r. cztery zabytkowe autobusy, na których w każdym wypadku od 2001 r. widniało oznaczenie [C], o czym [skarżąca] wiedziała. [Skarżąca] akceptowała zatem takie używanie przez co najmniej czternaście lat.

Nawet gdyby trzeba było przyjąć, że [skarżąca] nie wiedziała od 2007 r., że CCC używa autokarów oznaczonych nazwą handlową [firma skarżącej], a niewiedza ta byłaby niezawiniona, pozostałe okoliczności niniejszego przypadku (akceptowanie nazwy handlowej [firma skarżącej] na autokarach w okresie od 1977 r. do 1997 r. oraz na zabytkowych autobusach od 2001 r., długoletnia współpraca pomiędzy stronami, wspólny dziadek jako źródło nazwy handlowej) pozwalają na przyjęcie, że CCC mogła zasadnie oczekiwać, że [skarżąca] nie sprzeciwi się używaniu przez CCC na jej autokarach nazwy handlowej [D] [nazwisko trzeciego zainteresowanego]. [...]

Powyższe prowadzi do przyjęcia, że obrona przed roszczeniami z tytułu naruszenia prawa do nazwy handlowej poprzez powołanie się na wygaśnięcie prawa jest skuteczna i również te żądania powinny zostać oddalone. [...]

3 Ocena środka zaskarżenia w głównym postępowaniu kasacyjnym

3.1

Części III-VIII środka zaskarżenia dotyczą oceny Hof i stanowiącego jej podstawę uzasadnienia [...], zgodnie z którymi obrona CCC i in. przed roszczeniami [skarżącej] z tytułu naruszenia prawa do nazwy handlowej poprzez powołanie się na wygaśnięcie prawa, jest skuteczna.

Zarzuty podniesione w tych częściach nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej. [...] [przepis proceduralny]

3.2

Część I jest skierowana przeciwko ocenie Hof, zgodnie z którą CCC i in. skutecznie powołali się na (dawny) art. 2.23 ust. 2 BVIE.

W części tej podniesiono w szczególności, że Hof dopuścił się naruszenia prawa [...], orzekając, iż CCC i in. mogli powołać się na (dawny) art. 2.23 ust. 2 BVIE, w przypadku gdy przed lub w momencie zgłoszenia znaku towarowego w dniu 15 stycznia 2008 r. używali już znaku towarowego [nazwisko trzeciego zainteresowanego]. W części tej argumentuje się, że CCC i in. mogliby powołać się na ograniczenie (dawnego) art. 2.23 ust. 2 tylko wtedy, gdyby mieli prawo do nazwy handlowej wcześniejsze niż [skarżąca]. Zgodnie z tą częścią środka zaskarżenia, jako że Hof [...] uznał, iż [skarżąca] ma wcześniejsze prawo do nazwy handlowej niż CCC i in., a także stwierdził istnienie **[Or. 5]** prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd co do nazw handlowych [skarżącej] i CCC i in., nie może być mowy o „wcześniejszym prawie” CCC i in. w rozumieniu (dawnego) art. 2.23 ust. 2 BVIE.

3.3.1

Zasadniczą kwestią podniesioną w części I jest istnienie „wcześniejszego prawa” w rozumieniu (dawnego) art. 2.23 ust. 2 BVIE. Przepis ten stanowi:

„Wyłączne prawo do znaku towarowego nie obejmuje prawa do sprzeciwienia się używaniu w obrocie handlowym podobnego oznaczenia, które wywodzi swoją ochronę z wcześniejszego prawa o zasięgu jedynie lokalnym, jeżeli i o ile prawo to jest uznawane przez przepisy ustawowe jednego z państw Beneluksu”.

3.3.2

(Dawny) artykuł 2.23 ust. 2 BVIE stanowił transpozycję art. 6 ust. 2 uchylonych dyrektyw 89/104/EWG² i 2008/95/WE³ dotyczących znaków towarowych. W tej ostatniej dyrektywie przepis ten miał następujące brzmienie:

„Znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania osobie trzeciej używania, w obrocie handlowym, wcześniejszego prawa, które ma zastosowanie jedynie na konkretnym obszarze, jeżeli prawo to jest uznawane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego i w granicach terytorium, na którym jest uznawane”.

3.3.3

Obecnie art. 6 ust. 2 dyrektywy dotyczącej znaków towarowych 2008/95/WE został w sposób niemal niezmienny powtórzony w art. 14 ust. 3 dyrektywy (UE) 2015/2436⁴. Przepis ten został transponowany do obecnego art. 2.23 ust. 2 BVIE, który jest również niemal identyczny z będącym przedmiotem niniejszego postępowania (dawnym) art. 2.23 ust. 2 BVIE.

3.3.4

Niniejszy spór miał swój początek pod koniec 2015 r. (kiedy [skarżąca] wystąpiła do CCC i in. o zaprzestanie naruszeń). Dlatego do niniejszego sporu zastosowanie ma dyrektywa 2008/95/WE⁵.

3.3.5

Zdaniem Hoge Raad istnieją uzasadnione wątpliwości w przedmiocie tego, kiedy można przyjąć, iż jest mowa o „wcześniejszym prawie” w rozumieniu art. 6 ust. 2 uchylonej dyrektywy 2008/95/WE. TSUE nie wypowiedział się jeszcze w tej kwestii.

3.3.6

Można przyjąć, że dla istnienia „wcześniejszego prawa” w rozumieniu tego przepisu wystarczy, by przed dokonaniem zgłoszenia znaku towarowego osoba trzecia używała w obrocie handlowym prawa uznanego przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego, tak jak orzekł Hof.

² Pierwsza dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (89/104/EWG), Dz.U.W.E. 1989, L 40, s. 1.

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana), Dz.U.U.E. 2008, L 299, s. 25.

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja przekształcona), Dz.U.U.E. 2015, L 336, s. 1.

⁵ Zobacz wyrok TSUE z dnia 3 marca 2016 r., C-179/15, Daimler, ECLI:EU:C:2016:134, pkt 19

3.3.7

Można przyjąć również, że dla istnienia „wcześniejszego prawa” wymagane jest, by to wcześniejsze prawo pozwalało, zgodnie z mającym zastosowanie ustawodawstwem krajowym, zakazać właścicielowi znaku towarowego używania tego znaku. **[Or. 6]**

W tym względzie należy zauważyć, że pierwotna propozycja treści art. 6 ust. 2 dyrektywy dotyczącej znaków towarowych 89/104/EWG zaproponowana przez delegację włoską, miała następujące brzmienie⁶:

„The trade mark shall not entitle the proprietor to prohibit a third party from using, in the course of trade, an earlier right which only applies in a particular locality if such use is confined to the territory where that right is recognized by the laws of the Member State in question, *even though that right may no longer be invoked against the later registered trade mark.*” [kursywa dodana przez Hoge Raad]

Ostatecznie zaznaczona kursywą część tekstu nie została ujęta w art. 6 ust. 2 dyrektywy 89/104/EWG.

Na uwagę zasługuje również to, że zgodnie z art. 4 ust. 4 zdanie wprowadzające i lit. c) dyrektywy 2008/95/WE oraz art. 5 ust. 4 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywy 2015/2436 każde państwo członkowskie może postanowić ponadto, że znak towarowy nie podlega rejestracji, a za nieważny uznaje się już zarejestrowany znak, jeżeli używanie znaku towarowego może być zakazane w związku z istnieniem wcześniejszego prawa⁷.

3.3.8

Ponadto można także przyjąć, że dla możliwości przyjęcia istnienia „wcześniejszego prawa” osoby trzeciej znaczenie ma to, czy właściciel znaku towarowego posiada jeszcze wcześniejsze prawo (uznane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego) do oznaczenia zarejestrowanego w charakterze znaku towarowego, a jeśli tak, to czy to rzekomo jeszcze wcześniejsze prawo pozwala na zakazanie używania przedmiotowego „wcześniejszego prawa” tej osoby trzeciej (zob. w niniejszej sprawie pkt 3.3.9).

3.3.9

⁶ Nota 9377/86 z dnia 15 października 1986 r, s. 12, przypis 26:

<https://www.cipil.law.cam.ac.uk/projectseuropean-travaux/trade-marks-directive>.

⁷ Por. także art. 8 ust. 4 zdanie wprowadzające i lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona), Dz.U.U.E. 2009, L 78/1 oraz art. 8 ust. 4 zdanie wprowadzające i lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (kodyfikacja), Dz.U.U.E. 2017, L 154/1.

W niniejszej sprawie Hof orzekł, że właściciel znaku towarowego [skarżąca] dysponuje w odniesieniu do zgłoszonego jako znak towarowy oznaczenia „[firma skarżącej]” jeszcze wcześniejszymi prawami do nazwy handlowej niż CCC i in. Jednakże zdaniem Hof [skarżąca] utraciła przysługujące jej na podstawie tego wcześniejszego prawa do nazwy handlowej prawo do zakazania [...] CCC i in. używania nazwy handlowej [nazwisko trzeciego zainteresowanego] – rzekomo „wcześniejsze prawo” CCC i in.

Zgodnie z prawem niderlandzkim o wygaśnięciu prawa może być mowa w przypadku, gdy uprawniony zachowuje się w sposób, którego, biorąc pod uwagę względy rozsądku i słuszności, nie da się pogodzić z późniejszym skorzystaniem z tego prawa lub uprawnienia. Sam upływ czasu nie jest w tym zakresie wystarczający. Muszą istnieć szczególne okoliczności, które wzbudziły u drugiej strony uzasadnione oczekiwania co do tego, że uprawniony nie będzie już powoływać się na swoje roszczenie lub na skutek których sytuacja drugiej strony uległaby w nieuzasadniony sposób pogorszeniu w przypadku, gdyby jednak skorzystano z tego prawa lub uprawnienia⁸.

Mając na względzie okoliczności powołane powyżej w pkt 3.1, punkt wyjścia w niniejszej sprawie musi stanowić okoliczność, że obrona CCC i in. przed roszczeniami [skarżącej] z tytułu naruszenia prawa do nazwy handlowej poprzez powołanie się na wygaśnięcie prawa jest skuteczna. Wynika z tego, że [skarżąca] nie może zakazać CCC i in. używania nazwy handlowej [nazwisko trzeciego zainteresowanego] (rzekomo „wcześniejsze prawo” CCC i in.), powołując się na jej wcześniejsze prawa do nazwy handlowej.

3.3.10

Jako, że odpowiedź na pytanie, w jaki sposób należy interpretować zawarte w art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/95/WE pojęcie „wcześniejszego prawa” ma w niniejszej sprawie znaczenie dla oceny części pierwszej środka zaskarżenia oraz że nie da się na to pytanie odpowiedzieć w sposób wolny od uzasadnionych wątpliwości, Hoge Raad skieruje to pytanie do TSUE w trybie prejudycjalnym.

[Or. 7]

3.4

[...] [wzmianka dotycząca postępowania krajowego]

⁸ [...]

4. Opis stanu faktycznego i elementów stanowiące punkt wyjścia dla oceny, do których musi być zastosowana wykładnia dokonana przez TSUE

Hoge Raad odsyła do okoliczności faktycznych i elementów przedstawionych powyżej w punktach 2.1–2.5 i 3.3.9, które należy potraktować jako punkt wyjścia dla odpowiedzi na pytania prejudycjalne.

Ponadto należy przyjąć założenie, że nazwy handlowe [skarżące] „[A]” i „[firma skarżąca]” oraz nazwa handlowa CCC c.s „[nazwisko trzeciego zainteresowanego]” są prawami uznanymi w Niderlandach w rozumieniu art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/95/WE.

5. Pytania w przedmiocie wykładni

1. Czy dla stwierdzenia istnienia „wcześniejszego prawa” osoby trzeciej w rozumieniu art. 6 ust. 2 uchylonej dyrektywy 2008/95/WE

a) wystarczające jest, aby ta osoba trzecia używała w obrocie handlowym prawa uznanego przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego przed zgłoszeniem znaku towarowego; czy też

b) wymagane jest, aby ta osoba trzecia mogła, powołując się na to wcześniejsze prawo, zgodnie z mającym zastosowanie ustawodawstwem krajowym, zakazać właścicielowi znaku towarowego używania tego znaku?

2. Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie 1 ma również znaczenie to, czy właściciel znaku towarowego posiada jeszcze wcześniejsze prawo (uznane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego) do oznaczenia zarejestrowanego w charakterze znaku towarowego, a jeśli tak, to czy znaczenie ma to, czy właściciel znaku towarowego może na podstawie tego jeszcze wcześniejszego uznanego prawa zakazać osobie trzeciej używania rzekomo „wcześniejszego prawa”?

6 Rozstrzygnięcie

[...] [Hoge Raad zadaje powyższe pytani[a], zawieszenie postępowania]

[...] [podpis]